

ALA LUNA

● — pointa

ZLATUŠE MARKOVÁ

Ala Luna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Zlatuše Marková

Ala Luna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ALA LUNA

ZLATUŠE MARKOVÁ

ALA LUNA

Copyright © Zlatuše Marková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-265-6

ISBN e-knihy 978-80-7691-471-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-472-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-461-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Všem lidem dobré vůle,
kterým není jedno znečišťování oceánů
a kácení starých stromů.
Bez vody a vzduchu to nepůjde.*

SAMUEL. ZEMĚ. ROK 2380

„To snad ani nemá cenu. Je to jako vybírat vodu z lodi sítím,“ postěžuje si Tom stojící na zádi těsně vedle mě.

Naši potápěči se právě se zdviženými palci vynořují nad hladinu. Pak plavou směrem k lodi. Napadne mě, jaké to asi je, vidět jeho očima kolem sebe jen plast. Tuny odpadu sahající několik desítek metrů do hloubky. Zmocní se mě přenos vědomí... beznaděj.

„Jo, nemá to cenu. Jenže když se na to vykašleme, nezbyde nikdo, kdo by se do toho s tím sítím pustil,“ opáčím, překvapen vlastní reakcí. Tom mlčí a pohled upírá před sebe. Jeho rameno mě i přes nepromokavý plášť hřeje. Scenérie před námi je skutečná, otřesně otřesná. Roste ve mně nejasný pocit. Osud tomu chtěl, abychom se my dva potkali.

Jsem tu, právě teď, v tomto okamžiku, za jediným účelem: Abych ho v jeho samotě podpořil. Dodal mu sílu a vůli bojovat dál.

Lidi jako on je velmi málo. Ze všech sil se pere s neúprosnou realitou. Bojuje za nás s každým nádechem. Za každého z nás, za mlhavý opar budoucnosti ztrácející se v nekonečných dálavách.

Umím si představit, co s ním tenhle pohled dělá. Na rozdíl od něj jsem jen kapitán téhle nákladní lodi. Dřív jsem se živil rybolovem, teď vozím odpadky do spalovny. Co taky jiného, když síť už je plná jen lidského odpadu?

Kde jsou ryby? Inu, doufám, že někde hodně hluboko, kam na ně člověk nedosáhne.

Ze začátku byla tahle práce jen z nouze ctnost. Teď už ne. Vždycky jsem si myslel: „Pomatení aktivisté.“ Výrobní linky se nezastaví před ničím, jsou v tom příliš velké peníze. Ti, kteří mají v srdci akorát heslo „po nás potopa“, jsou zabeďněnci, co svým vlastním dětem zanechali odkaz v podobě mrtvého moře. Jaká je asi šance, že si jednoho rána řeknou „už mám dost“? Potměšilý rarach ve mně se škodolibě uchechtne. „Dobře vám tak, parchanti.“

Pak se podívám na muže po své pravici a zlé pobavení mě přejde.

Tom založil jen jednu z mnoha organizací zaměřených na ochranu životního prostředí. Věnuje tomu veškerý čas a energii. Maká na dvě stě procent. Někdy mám pocit, že i dýchání jde u něj stranou.

Než jsem ho trochu líp poznal, myslel jsem si, že mu regulérně hrabe.

Žiju na pobřeží, a tak vím z první ruky, že tahle planeta prostě jde k šípku. Jenže... za ten čas, co pro něj dělám, se do mě jeho svět přelil tak dokonale, že mu rozumím beze zbytku.

To díky němu máme já a zbytek mé posádky práci. To díky němu jsem v sobě dokázal probudit alespoň kousek naděje.

Svou loď jsem byl nucen prodat, rybolov nás neuživil a já neměl ani na mzdy, ani na nejnutnější opravy. Ale pořád jsem kapitán, na této lodi. Není to tak špatné.

Stal se ze mě voják v jeho armádě zametačů. Je to předm prohraný boj. Fabriky i obchodní centra na nás každý den chrlí tuny plastu. S tím prostě nic nenaděláš, když většina lidské masy konzumuje, aniž se tomu podiví.

Co já s tím? Neničí mě to jako Toma. Prostě to tak je. Dělán, co umím, jak nejlépe umím. Ale také už vím, že tu nejsem zrovna v ráji. Netečnost vidíš, všude kam se podíváš.

Těžce polknu a navzdory vyprahlému krku si zapálím cigaretu. Myslím na budoucnost, na ty, kteří tu zůstanou po nás. Zmocní se mě smutek. Víím, v čem tkví příčina té podivné úzkosti.

Nic s tím nedělám.

Jen přihlížím, jak naše mladé uchvátila technologie. Imaginární svět her oddělující je od té hrůzy kolem.

Vědomí schovaná do ulit. Čím dál víc mladých lidí se dnes uzavírá do sebe. Ty tam jsou společné akce a smích mého mládí.

Tahle generace je nemocná. Neschopná rozumět nepochopitelné realitě vlastního světa velkých dat algoritmů. Možná je tíží, že nebyli dost dobří, aby je vzali s sebou. Zůstali tady, kde toho už moc nezbývá. Alespoň pro nás, obyčejné lidi. Vzali na své lodě vědce, fyziky, bioinženýry, mechaniky, kteří rozumějí termodynamice. Kolik z nás tady asi přemítá o tom, že se o svůj život neprosili, a dál se noří do dalších z nekonečné nabídky her. Jen málo lidí má dnes práci. Příchod umělého, anorganického života způsobil, že člověk už v mnoha oborech není užitečný. Počítače jsou mnohem chytřejší a výkonnější než jakýkoliv lidský jedinec. Tohle vzalo lidstvu možnost o něco usilovat. Nová generace od tohoto světa už dávno nic neočekává... Smutné.

Povzdechnu si a utěšuju sám sebe, že se třeba mýlím.

Proč ne? Přece je neznám všechny. Možná by stačil jeden? Druhý, co se k němu přidá. Dostatečně chytří a nápadití, aby dokázali zvrátit běh lidského osudu zde

na Zemi, jenž má být postupně nahrazen informačními technologiemi. Takle celosvětová apatie se snad ještě může zlomit. Jenže nadšení učit se novým věcem je v téhle rozervané době téměř zázrakem.

Musí tu být cesta, určitě je. Jenže já a mně podobní jsme příliš unavení.

Moje žena je bioložka. Při pohledu na to, co vyplaví oceán na písčinu, v ní jiskra života pomalu uhasíná.

Už ani nemluví o všem tom jaderném odpadu, zapaném hluboko v kolébce naší civilizace. Bývalo to věčné téma jejího lamentování.

„Nemocná planeta nemůže dávat zdravé ovoce. Nemocné ovoce nepřinese zdraví lidské rase. Všude jen spoušť, naše duše onemocněly a my nevíme, co s tím... Ti blázni tam, však víš.“

Ano, já vím. Znovu se podívám na Toma. Je poslední z neohrožených. Obdivuji jeho zápal a vůli neprohrát.

Znám ho, a tak vím, že všechno v něm právě teď neodbytně křičí, srdce mu nejspíš v hrudním koši rozčilením poplašeně bubnuje. No jo, je zase ve stresu.

Klidně by mohl být můj syn. Kdo ví, třeba už nějakého mám?

Třeba se mi ho podařilo zplodit tam na Tchaj-wanu. Kdo ví?

Tehdy se lože mého hotelového pokoje na pár týdnů proměnilo v prostřený stůl.

Miloval jsem se s éterickou bytostí... snad ani nepocházela z tohoto světa.

Pleť měla alabastrově bílou a rty jako růže.

Někdy si myslím, že ty týdny tam na ostrově byly jenom nádherný sen. Nevadilo jí, že jsem ženatý – má jasmínová kráska chtěla jen dítě. Prý je její manžel neplodný.

Co je to za muže, že tohle své ženě dovolí?

Poslední týden před naším odjezdem už do mého pokoje nepřišla. Kolikrát jsem si jen vzpomněl, položil si otázku, jak asi vypadá můj syn nebo dcera? Kolik by mu nebo jí teď bylo let? Rozhodně o pár méně než Tomovi. Tom na své roky nevypadá, ale to ani já ne. Možná je to tím, že nás oba spaluje ohnivá energie. Ten žár v nás se nedá uhasit. Všechno, co děláme, je nám žalostně málo. Tohle je vážně hrozná katastrofa.

Kdy jen se zbytek lidstva probudí? Někdy se mi chce zoufalstvím řvát.

S Helenou žijeme sami. Zplodit potomka se nám nepodařilo. Možná za to může všechen ten humus, co vdechujeme do plic. Zůstala mi jen naděje, že tam někde, daleko za oceánem, žije někdo s mou DNA. Tajemství, se kterým jsem se nesvěřil živé duši.

Nedávno mi řekla, že je to možná dobře. Že se alespoň nemusí o své nikdy nenarozené dítě bát. Při těch slovech se mi srdce stáhlo podivnou úzkostí.

„Co kdyby měl stejně posunuté vědomí jako my? Tady se musí každé probuzené vědomí dřív nebo později zbláznit,“ uvažovala tehdy má žena a mě hned napadlo, že to může být pravda.

Jsou to tesklivé představy. Raději se utvrzuji v tom, že ať už je můj potomek kdekoli, má matku a otce, kteří mu rozumí.

Žít dnes na pobřeží není vůbec žádná sranda. Helena poslední dobou mluví příliš poraženecky. Kam se vytratil její zvonivý smích? Můžu s tím něco udělat?

Když vyklopím náklad, vrátím se do doku. Kdysi mi moje rybářská loď patřila. Tuhle vlastní společnost, která to všechno způsobila. Vlastně jim patřím i já, stejně jako

všechny životy na téhle planetě. Bez jejich souhlasu se tu nepohne ani list.

Označili si mě už jako dítě. Jsem tedy dokonale uvyklý na fakt, že jsem jen pouhé kolečko v bezchybně sestrojeném strojků. Velký konstruktér pro nás vykreslil dokonalý scénář. Mechanizace zavádějící nás špatným směrem, dál od přirozeného výběru evoluce. Je to bludný kruh, ze kterého není úniku.

Generace vzniklá v kádinkách si chce jen užívat v počítačových hrách, které jim nabízejí bezpočet mezihvězdných dobrodružství. Alespoň tedy ti, co tady pro svou neschopnost zůstali.

Ti chytrí jsou na Měsíci. Dokázali zkonstruovat nanošachtu a dopravit na Měsíc nejprve samoreplikující se roboty, kteří Lunu v první fázi oteplili zrcadlovými satelity. Jakmile byla dostupná tekutá voda, začali s teraformací.

Dnes je tam rozlehlé město, v němž žijí první osadníci. Odborníci, kteří se sami rozhodli osídlit studený Měsíc a vdechnout mu život. Poučení pozemskou ignorací a rozhodnutí, že tohle se v jejich novém domově už nebude opakovat.

Odvážní lidé. Před jejich rozhodnutím nelze než smeknout.

A co my, kteří tu zůstali?

Kvůli své netečnosti žijeme na dluh. Kromě vyvolených už tu nikomu nic nepatří. Někdy si dokonce přestávám být jistý, zda mi ještě patří mé vlastní myšlenky. Pořád nás pomocí satelitů kontrolují. Mají tu své úředníky a IT jednotky. Jejich paprsek proniká vším. Lidské myšlení bylo zmapováno, odchylky jsou nepřípustné. Z tohoto důvodu se bojím o Toma. Nechápu, co jim vadí. Co je na tom, že někdo ještě stále bojuje za ochranu staré planety? Možná

bychom měli podle jejich plánů zemřít? Trest za ignoraci je tvrdý. Co si pamatuju, já sám jsem poctivě třídil odpad a plastové obaly nikdy nepoužil, natož abych je odhazoval do vod a volné přírody.

Tom ignoruje kontrolu dvanáctihlavé saně a dál pořádá své semináře a veřejné protesty. Nedávno se mi svěřil, že dva z jeho aktivistů zmizeli. Prostě se ze dne na den vypařili. Mám o něj obavy, což jsem mu také řekl.

Tom je původním povoláním lékař. Jeho otec a matka dříve pracovali jako lékaři u armádního námořnictva. Tohle mu ale myslím nepomůže. To, co dělá, je příliš nebezpečné. Tahle doba je nebezpečná. Je to, jako by nás Měsíčňané zahalili těžkým pláštěm, který nás nutí sklonit hlavy až k zemi.

Najít v tomhle smetišti dějin čistou, neposkvrněnou duši je malý zázrak. Potkal jsem lháře, tlachaly i vrahy, nikoho z nich jsem nesoudil. Nejsem nic extra, a abych si něco nalhával... na to už se příliš dobře znám.

Ale Toma mám rád. Pozval jsem ho na víkend k nám. Náš dům na pobřeží teď pro něj bude bezpečnější než jeho byt ve městě, kde po nocích řadí různé gangy. Bezmoc v mladých probouzí obrovský vztek. Nikdo neví, co se na nás chystá. Jaký osud nám velké peníze přiřkly. Plány zcela jistě mají, ale nikdo nemůže vědět, zda se v nich počítá i s námi.

Tom žije sám, což mi dělá další starosti. Nechci, aby zmizel beze svědků. Aby byl násilím odepsán z mých stránek. Přátelství je pouto. Silné a zavazující.

S Helenou jsem o tom samozřejmě už mluvil. Nemá nic proti. Náš dům je prázdný, teď když naše jediná sousedka odmítla nastěhovat se k nám do patra, přímo zeje prázdnotou. Naše mladá sousedka je vdova po mém navigátorovi.

Potkalo ho neštěstí, a tak jsem se vdovy a sirotka tak trochu ujal. Občas na jejím domě něco opravím. Žena pohlídá malou, když je její matka v práci. Jenže vlhký pobřežní vzduch narušil trámy. Jejich barák nutně potřebuje novou střechu. Naši nabídku odmítla, ženská zatracená.

Někdy se ptám, co ve mně mě nutí hasit něco, co mě nepálí. Jsem už zkrátka takový.

A ty dvě rozhodně potřebují ochranu. Navíc žena si malou oblíbila. Kdykoli je děvče u nás, zázračně omládne. V očích má zase ty ztracené jiskry. Ano, nebylo nám takové štěstí dopřáno. Pořád jen slyším „Aninka, malá Adélka. Představ si, už jí rostou stoličky... Je tak zvědavá, tak vnímavá a chytrá“. Nejednou tu malou označila za zázrak. Nedivím se. Její samota, její a možná i má neplodnost. Vždyť nic, naprosto nic není jisté. Možná to byl jen sen? Kolik mi tenkrát bylo? Byl jsem jen kluk se smyslem pro povinnost. Ale tu nádhernou dívku... Ne, nemohl jsem odmítnout. Ničeho nelituji, ani toho, že naše manželství s Helenou je neplodné. Nejspíš z toho všeho vzniklo to toužebné chtění... ta ochraňující touha. Jedna z mnoha potřeb lásky. Potřeba dávání.

Vzpomenu si na matku. Vzpomínka se mi vybaví tak jasně, jako by to bylo včera.

Já, její jediné dítě. V touze mě ochránit se z ní stala vlčice, cenící zuby na celý svět. Dokonce i na otce, když se její posedlost pokoušel mírnit. Až nyní si plně uvědomuju, že jsem stejný jako on. V mnohém se mu podobám. Jsem smířlivý. Nechávám okolí žít, ačkoli hodinář ve mně už zpracoval konečné skutky lidí, které nesmazatelně zůstávají na stezkách našich kroků. Stopy života. Dobré či špatné, vše stejně zahalí matka příroda svým zeleným pláštěm zapomnění. Neplodnou půdu znovu zalije čistý déšť, aby

opět vzkřísil mrtvé k životu i bez nás. Našich nevratných skutků. Vždyť algoritmy již dávno žijí svým vlastním životem. Jediný bůh, který nám kdy mohl vdechnout život. Ale proč? Nejspíš proto, že to má v paměti. Počítá s námi ještě? Táta častokrát mluvil o tom, že lidstvo vyhubí samo sebe. Nerozuměl jsem tomu. Má dětská duše toužila po uklidnění. Maminka mu tehdy vynadala, že mě děsí. A pak mi nechala implantovat čip. Pamatuju si...

Tenkrát poprvé se otec postavil matce na odpor. V jeho vnitřním klidu byla ohromná síla. Ten den jí řekl, že nesouhlasí s tím, aby mi nechala implantovat čip, který slouží jedinému účelu – kontrole obyvatel. Při té vzpomínce si pohladím malou jizvičku na zápěstí.

„Nechci, aby náš syn někdy vybočil z řady. Nastavil čelo systému, kterému nemůže jedinec ani skupina vzdorovat,“ říkala tehdy má matka. Táta jí oponoval, že je to cesta vedoucí k otroctví. Že lidé, kteří si ho nechali implantovat, jsou jako ovce vedené na porážku. Jenže maminka opáčila, ať se nechá vyšetřit u psychiatra. Že je paranoidní.

Nedlouho poté od nás můj táta odešel. Neviděl jsem ho dlouhé roky. Pokaždé mi poslal dárek k Vánocům, dopis se stále stejným zněním: „Mám tě moc rád, můj synu.“ Pak i tyhle krátké připomínky přestaly chodit. Chyběl mi. Každíčký den jsem snil o jeho tisíci a jednom návratu. Báł jsem se, že jeho tvář z mých vzpomínek vymizí a já zapomenu, že jsem kdy nějakého otce vůbec měl. Možná si ho vzal oceán i s celou posádkou jeho lodi. Jsem si jistý, že kdyby žil, nikdy by mě neopustil. Chyběl mi. Pořád mi chybí... Stále ho v sobě hledám.

„Tak co, přijde?“ zeptá se žena, když vidí, že jsem dorazil sám. Mlčky zavrtím hlavou.

Jen se obrátí zpátky ke kamnům a neříká nic. Sednu si ke stolu a myslím na Toma. Ticho v domě mi připadá bezútěšné. Dívám se na svou ženu a její shrbená záda, jak cosi míchá v hrnci. Vzpomenu si na den, kdy jsem ji uviděl poprvé. Na její čistou, krásnou tvář. V očích měla otázku. Bylo to cosi o naději. Nevzpomínám si, kdy se vlastně začala hrbit.

Když pokládá talíře na stůl, vezmu ji za ruku. Nejistě se na mě podívá. V zastřeném pohledu se jí zabydlel trvalý smutek. Hruď se mi stáhne úzkostí. Srdce bije v zrychleném tempu. Roste ve mně rozčilení, pramenící z té nekonečné bezmoci. Pak si dodám nepatrnou špetku kuráže, když si v duchu kladu otázku: Přece to tak nenecháš? Je to tvůj jediný přítel.

„Jdu pro něj.“ Rázně se zvednu od stolu.

Jak stoupám od pobřeží, roste přede mnou obrovská stěna betonu. Vysoké budovy, ze kterých opadáva polystyren a chrom. Strašidelné fabriky chrlící na nás černé ocasy kouře. Spalovna jede každý den na plný výkon. Ale jak jinak se zbavit těch nekonečných tun plastu? Víím, že existují jiné, bezpečnější technologie, ale velké peníze jsou pryč. Sem už se neinvestuje. Poslední osadníci odlétli minulý týden a zanechali za sebou chromová monstra, jimž dnes bezdomovci a mladí uličníci vytloukají okna. Není to k ničemu, ale ta zlost asi musí někudy ven.

Takže začala frčet naše spalovna. Tohle je jediná možnost, kterou si ještě můžeme dovolit. Díky tomu mám alespoň nějakou práci. Ano, trápí mě skleníkový efekt, jenže je lepší nedělat vůbec nic? Snad na každém kroku jsme nuceni si vybírat ze špatného a špatnějšího. Když jsem byl ve dvaceti u námořních sil, už tenkrát jsme brojili proti starší generaci. Jenže výsledek je takový, že jsme

žádného zlepšení nedosáhli. Zkrátka se generaci za generací brodíme ve stejném kruhu beznaděje. A ti, co přišli po nás, naši generaci proklínají za lhostejnost. Škoda na to vůbec myslet.

Vejdu do pekelného města a pochoduju úzkými uličkami k Tomovu bytu. Vše kolem je šedé a bezútěšné. Konečně jsem na místě. Nejistou rukou zaklepu na oprýskané dveře. Když se zevnitř ani po dalším zabouchání nic neozývá, zkusím vzít za kliku. Dveře pod mým tlakem povolí. Je odemčeno. Vejdu a stanu uprostřed spouště. Tady už odchyt proběhl. Na zemi se válí změť rozbitých věcí, které dřív sloužily k spotřebě. Zmocní se mě tiché zoufalství. Měl jsem na něj víc tlačit, být urputnější.

Zkouším se v tom nepořádku trochu zorientovat. Najít stopy, cokoliv, co by mi pomohlo zjistit, kde je Tom. Zaměřím se na krev. Nic takového ale neobjevím. Třeba tu nebyl, když proběhla čistka... Na okamžik pocítím úlevu. Pak se i ten prchavý okamžik rozplyne.

Mají ho.

Pochopové, kteří za mrzký peníz stále dělají svou špinavou práci, ačkoli jejich pánové si budují svá honosná sídla jinde pod ochranou soukromých armád IJ. Takzvané inteligentní jednotky jsou účinné a naprosto spolehlivé. Vyčmuchají každého, i pod zemí. Místní gangy jich sice většinu zničily, ale pořád jich tu pár zůstalo. Alespoň v tomhle pobřežním městě. Jsem rád, že těch pár, co tu zbylo, nenapáchá žádnou zvláštní škodu. Ale těch lidí, co mizí, je věčná škoda.

Odchytili Toma jako zvíře a zavřeli ho do klece. Z vězení v podzemí není úniku.

Tohle šeptá vítr, odrážející se od oprýskaných betonových zdí špinavých uliček tohohle města. Ty, co zmizeli,

už nikdo nikdy neviděl. Systému neunikne žádný z těch, kdo se proti němu bouří. Dvou světů páni jsou jako černá díra, která pohltí všechno lidské světlo. Říkej si, co chceš, per se a breč, ale jen do chvíle, než nám dojde trpělivost. Vidoucí jsou pro tyhle megalomany jen obtížný hmyz, který je potřeba rozšlápnout. Ti, co se hrabou v odpadcích, je nezajímají. Jsou pro ně jen čísla, která se nevyvíjejí. Lidský úpadek je obrovský a zdrcující.

Chvilku bezradně tékám očima po věcech na zemi. Zvednu z podlahy knížku, zpola zaházenou šanony plnými papírů. Půjčil jsem ji Tomovi před pár měsíci z naší rodinné knihovny. Dědictví po otci. Život v oceánu. Pohladím starý, hodně ohmataný hřbet. Pak, když mě cosi zašimrá v nose a zamlží se mi zrak, vyrazím ven. Zpátky na ulici. Běžím ven ze dveří, pádím po vyšlapaném schodišti, prchám před sebou samým. Před vlastním smutkem, který mi do očí vhání slzy bezmoci. Venku se zhluboka nadechnu. Jenže to, co mě dusí, vychází zevnitř mě samotného. Cítím se pojednou ochuzen o cosi vzácného.

Když konečně dorazím na pláž, je už tma. Pomalu scházím po kamenných schodech k domu. Nohy mám těžké. Stydím se za svou bezmoc, za rodící se zmátek v mé hlavě. Za tu slabost a netečnost vůči všemu, co mě obklopuje. Za své pozdní probuzení. Je to, jako by část Tomovy podstaty vstoupila do mě. Už nedokážu být tak odtažitý. Co řeknu ženě?

Sednu si na poslední schod a dívám se na třpyt plastu odrážejícího měsíční záři. Je to skoro pohádkové. Kouzelný klam. Obraz zkázy, kterému jsem už uvykl. Nepomohly ani enzymy požírající plast. Za vším jsou peníze, a tak výroba kelímků z rýže brzy ustala. Plast, plast, všude jen plast. Dívám se na tu spoušť jeho i svým pohledem. Je mi smutno.

Nesměle zvednu unavený pohled k Měsíci. Jeho záře mě vtahuje do sebe. Jediný pohled, který se za můj život nezměnil. Hledám na té zářivé kouli stopy změn, které na jejím povrchu zanechala lidská noha. Nic nenacházím. Dokonce i výtah zmizel. Oni už s naší planetou skoncovali.

Je to již pár let, co Měsíc osídlili první kolonisté. Každý den nás média informují o zázraku lidského intelektu. Přirovnávají člověka a jeho dílo k Boží tvořivosti. Osidlování nebeských těles je velkým krokem lidstva, o kterém mnozí dlouho snili. Dokonce už vyvíjejí rakety s fúzním reaktorem. Jak dlouho asi potrvá, než fúzi vystřídá antihmotový pohon? Náš čas přibližující nás k dalekým hvězdám se zrychluje. Zpátečníci naopak tvrdí, že tak velká nadutost nás srazí na kolena. Zvláště věřící nás, křehká lidská vědomí, posuzují trochu jinak – jako troufalý titěrný a nepotřebný hmyz, jenž nechápe důsledky vlastních činů. Podle nich jsme jen maličcí bohové hrající kuličky. Umíme tvořit a ničit jedním dechem. Vlastně se ani nedivím, že elita zvedá kotvy. Jenže včera jsem v rádiu zaznamenal projev posledního papeže. Tvrdil, že se stejně nikdy nedostaneme ven z Mléčné dráhy. Že nás vždy přibrzdí Boží záchranné sítě, které Pozemšťanům nedovolí pokračovat dál. Lidstvo vždy vedlo války a jeho mysli jsou plné strachu. Proto jsme uzavřeni v rozpínající se temné hmotě. Boží oko prý vše sleduje. Tento možná úplně poslední papež tvrdí, že jen krátce žijeme z mnoha důvodů. Nepamatujeme si své věčně se opakující chyby, a tak se celé generace vracejí do stále stejných kolejí. Když se nad tím hlouběji zamyslím, dojde mi, že na tom asi něco bude.

Soukromých lodí k Měsíci přesto létá čím dál tím víc. Tady už není co těžít. Zdroje čisté vody byly již téměř vyčerpány. Ani všechny čističky světa nedovedou zastavit

zkázu, která pomalu, ale jistě hubí vše živé. Budoucnost patří rozpínajícím se hvězdným dráhám. Lidská roztahovačnost je bez hranic. Ptám se sám sebe, zda je to v pořádku. Má to tak být? Nebo jsme jen zlobivé děti, co si strkají svůj pytlíček s kuličkami do kapsy, jak tvrdí papež? Je vůbec šance, že neteční někdy dospějí?

Vždyť já sám jsem měl celý život hlavu zamotanou v alobalu. Nic ke mně nedolehlo... nárek vidoucích ani otřásající se vzlyky planety. Komu zde bych mohl cokoli vyčítat? Cožpak není hrabivost či královské dělení jen součástí lidské podstaty? Jsme vážně tak zmatení a nepozorní, že nám nedocházejí důsledky našich činů?

Měsíc zahalí stín mraků a já se ztrácím v temnotě vlastního nitra. K uším mi doléhá tiché šumění příboje mrtvého oceánu.

„Tak co, mluvil jsi s ním?“ zeptá se žena, když za svítání dorazím domů. Jen mlčky zakroutím hlavou a jdu spát. Ještě nikdy jsem se necítil tak unavený, přesto nedokážu usnout. Chvilku si poležím, než přijde čas jít do doků.

Mé kroky jsou těžké, doléhá na mě tíseň a vyčerpání. Dosud jsem se vždycky do práce těšil. Možná naši zaměstnavatelé náš marný boj ukončí. Už nikdy neuvidím svou loď. Padá na mě snad únava všech těch let? Nejsem zase až tak stár. Začíná poprchávat. Rázně se oklepu. Poraženectví je to poslední, co by mi ještě chybělo. Narovnáám záda a přidám do kroku. Moje loď stojí tam co včera. Kluci mi mlčky kývnou na pozdrav. Každý dělá to co vždycky, co se za těch pár let naučil. Všichni však mlčíme o jediném: On tu není. Je to tak zvláštní, ta podivná rutina, s níž nakládáme kontejner, dokud není plný až po okraj. Za celý den se otočím šestkrát. Což je o jednu cestu víc než jindy. Chlapi makají mlčky a o Tomovi nepadne ani slovo.

Panuje bezvětrí a já mám pocit, jako bych měl nohy z olova. Můj dojem, že se určitě co chvíli propadnu palubou, je tak reálný. Cítím se podivně odtazitý – od své ztráty, od všerejšího večera. Je tohle následek šoku? Kdoví?

Skutečnost, že se tu lidé ztrácejí beze stopy, je děsivá sama o sobě. Otrů si opocené čelo dlaní a znovu si nasadím kapitánskou čepici.

„Kapitáne, podívejte se támhle,“ podává mi Malý Pete, můj důstojník strážní služby, dalekohled. Obrátím se směrem, kterým ukazuje. Chvěje se nervozitou, a až jindy nezadržitelně mnohomluvný, dnes je nezvykle zamlklý.

Zaměřím pozornost na podivnou clonu hrnoucí se od pobřeží. Že by opar po nočním dešti? Blíží se k nám mlha. Hustá a žlutá. Nic takového jsem ještě nikdy neviděl.

„Zvedáme kotvy, hned!“ slyším svůj rozkaz jako ozvěnu.

Něco tu nehraje. V nose mě štípe zápach nějaké chemikálie. Možná havárie dalšího tankeru? Rozhodně tak zvláštní mlhu vidím dnes poprvé. Navíc ranní předpověď nic takového nehlásila. Sakra, musíme odsud rychle vypadnout!

Pak se mi podlomí kolena a já padám k podlaze. Ještě zaznamenám, že muži z mé posádky se jeden po druhém hrouť jako mouchy.

Špinavý déšť pomalu se snášející z nebe na palubu je to poslední, co vidím, než přijde temnota.

JUSTÝNA. ZEMĚ. ROK 3380

Konečně z jedničky vyjede první ekologický obal z opraveného regulátoru. Tiskárna je znovu na světě. Našli jsme ztracené. Och, díky, Šimone, ty tvoje zázračné ručičky. Kde bychom bez tebe byli..., pomyslím si vděčně. Šimon je poslední z bulharské elity technologů. Ovládá umění, které se po chřipce předávalo z matky na syna a tak dál až do naší generace. Ještě před chřipkou byli Bulhaři průkopníci kosmického výzkumu. Byli mezi prvními, kdo začal ve vesmíru pěstovat pšenici a zeleninu. Ivanov a Alexandrov byli mezi prvními kosmonauty. Také jejich výpočetní technika byla na vysoké úrovni. Disponovali největším počítačem v jihovýchodní Evropě a zaměstnávali v tomto oboru největší počet žen. Jednou z nich byla Šimonova prababička. Jako jedna z mála odmítla opustit rodnou planetu a měla to štěstí, že přežila chřipku a následné drancování. Inženýrské elity byly mezi prvními, kteří se rozhodli letět osidlovat Měsíc. Všechno tohle je bohužel minulostí. Dnes je velmi těžké sehnat na pobřeží lidi jako Šimon.

Jen mi vadí, že se tak rychle spřátelil s Hansem. Na tom chlapovi mi něco nesedí. Nestačím ale domyslet co. Zatajím dech. Nejspíš jako všichni v téhle místnosti. Tenhle projekt před šesti měsíci odpískali. Přesto to nikdo z nás nevzdal. Linka se pohne a konečně zaveze první krabíčky do sušičky.

„Je to pevné!“ zatleská Hela nadšeně, když vezme do ruky první, která zrovna vyjíždí z linky. Všichni si běžíme sáhnout. Materiál je průsvitný a na omak hladký. Tahle technologie už tu také byla. Společnost Wortex se jen snaží uvést do provozu to, co tu zůstalo po uprchlících.

Kouknu nahoru a vidím Hanse, jak se na mě kření. Pak zvedne palec a poklepe si na sluchátko. Zapnu příjem a zhluboka se nadechnu.

„Spustte dvojku a trojku.“

Přikývnu a konečně vydechnu.

Ono to vážně funguje, uvědomím si užasle. Konečně pomalu začínáme nacházet ztracené... No je to prostě senzace.

Fakt, že za naším úspěchem stojí technologie přivezená sem z Ala Luny, mě nechává chladnou. A to i přesto, že Šimon Kozlovský se může zbláznit radostí. Vadí mi, že se tak rychle sprátelil s tím Němcem, Hansem Gerlichem, který se tu před pár měsíci vynořil jako spasitel se všemi chybějícími součástkami, aby nám a především Šimonovi pomohl linku konečně rozjet.

„Dáte si ještě jednu rundu?“ zeptá se Káčko.

„Jasně, Kelvine,“ opáčí Hans. Naprosto ignoruje fakt, že Kelvin je android. Jen jeden z pěti, kteří sem před šesti měsíci dorazili na soukromé lodi pana Malevilla, který si nejspíš po tolika letech konečně vzpomněl, že jeho rodina na Zemi ještě vlastní nějaké pozemky. Otevřít tu hotel s barem nebyl zas až tak špatný nápad. Rozhodně lepší než nechat majetek chátrat.

Kelvin a kluci jsou vážně naprogramovaní na kompletní služby. Navíc nepotřebují spát. Takže se hosté nemusí bát, že by je tu překvapila nějaká zavíračka. Pro mě je to nezvyk, a hlavně se alalunské technologie bojím. Nejspíš jsem pořádný brontosaurus.

Hans už má v hlavě a od chvíle, co jsme sem dorazili, srší vtípem.

„Volalas tátovi?“ nakloní se blíž ke mně.

„Má zase jednou navrch. Řekl, že nic jiného ani nečekal. Podpoří nás,“ pronesu věčně, ačkoli se ve mně dušička tetelí blahem. Uspěli jsme. Konečně.

Kelvin přinese další baňku a naplní prázdné sklenice. Od baru se k nám line tesklivá melodie a hlas velkého Žua. „Zatančíš si?“ Hans vstane a chytí mě za ruku. Jako omámená se nechám vést k parketu. Je to poprvé po dlouhé době, co nějakému chlapovi pokládám ruce kolem krku. Že je to zrovna Hans, je mi kupodivu příjemné. Možná je to tím, že jsem dnes prostě neskonale šťastná. Jeden čas jsem k němu pocítovala cosi jako averzi, ale to už je chválabohu minulost. Býval a vlastně pořád je dost nekompromisní. Přestože nápad byl můj a nad vodou nás držely otcovy peníze, vždy prosazoval svou. Aniž byl kýmkoli zvolen, převzal otěže. Netvrdím, že jeho rozhodnutí nebyla správná. Všichni s ním většinou souhlasili. Já zpočátku dusila vztek, který však s každým dalším úspěchem postupně pohasínal. Nakonec jsem to vzdala a začala makat pod jeho velením. Teď mě samozvaný král drží kolem pasu a já mám hlavu položenou na jeho rameni. Nechávám se vést a na nic nemyslím, odpočívám s myslí dokonale prázdnou.

„Usínáš. Dnešek byl náročný. Myslím, že to odpískáme,“ zazní mi v uchu jeho hlas. Už se nadechuju, abych mu řekla, že ruší, když mě jemně vezme za bradu a lehounce stiskne. Ten dotek způsobí, že se úplně proberu.

„Co je?“ zeptá se trochu nejistě.

Cítím, jak mě jeho pronikavý pohled hloubkově hodnotí. Je to divný moment; ticho z místnosti vytlačilo veškerý hluk. Hudba i lidský smích zůstaly za stěnou.

„Nevím? Ještě se mi nechce spát,“ odpovím s očima dokořán. Najednou mám zvláštní pocit, že pokud usnu, stane se ze mě Šípková Růženka, kterou probudí až neznámý princ v dalším století. Pohádkový příběh z knihovny mé babičky.

Zaměřím se raději na Hanse. Dívám se na jeho tmavě plavé rozčuchané vlasy, které by potřebovaly přistříhnout, dvoudenní strniště a pronikavé modré oči. Takhle zblízka vypadá jako cizinec, jako někdo, koho dnes vidím poprvé. Mlčí a dívá se na mě stejně upřeně. Zajímalo by mě, co vlastně vidí. Černé vlasy, sešikmené oči, malý nos. Můj bývalý přítel říkal, že mám smyslná ústa, rty stvořené k líbání.

Vážně mě napadá, že mě políbí, on mě však místo toho vezme za ruku. „Viděla jsi vůbec zdejší zahradu?“ Když zakroutím hlavou, řekne, že právě teď mám jedinečnou šanci. Táhne mě chodbou a chechtá se jako malý kluk. Jeho smích je nakažlivý. Seběhneme o patro níž a pádíme k zadnímu vchodu. Jsou to pancéřové dveře a já se zarázím, když Hans nevzrušeně vytukává bezpečnostní kód.

„Koukám, že jsi tu jako doma,“ pronesu udiveně.

Vůbec poprvé mě napadne, že o něm vlastně nic nevím. Tolik měsíců ho vídám v práci, ale jak žije, kdo vlastně je mimo náš obor? Nemám nejmenší tušení.

„Jo, něco takového,“ opáčí klidně.

Dveře se otevrou a já vstoupím na cestu ozářenou měsícem. Tady nahoře proudí čistší vzduch.

„Koukni na ten měsíc, nezdá se ti nějak větší?“ zeptám se ohromeně. „Vypadá to trochu strašidelně,“ zašeptám spíš sama pro sebe.

Možná je to tím, že jsme na Zeleném vršku, nejvyšším místě ve městě. Měsíc září tak vyzývavě, jako by

mě chtěl vtáhnout do sebe. Je to zvláštní, protože by se od nás měl podle starých propočtů o několik milimetrů ročně vzdalovat. Nemohli se naši předci splést? Jak se tam kolonistům vlastně žije?

„Prý je tam velmi proměnlivé počasí. Časté bouře a písečné hurikány. Dnešní generace žije ve velkých městech za silovými poli. Tenhle systém na Měsíci prý vymyslely dávné generace před tisíci lety na Zemi...“ Hans stojí vedle mě a upřeně hledí na Měsíc. Skoro jako by mě vůbec nevnímal. „Jak může někdo myslet stovky let dopředu? A kam se lidstvo s tak vyspělou technologií vlastně podělo? Zahubili snad sami sebe?“

Nedám se jeho mlčením odradit. Ti, co se nás snažili vyhubit, jsou teď tam nahoře a zajímá je jediné: jestli se tady dá žít a jestli jim stojíme za námahu, tedy alespoň to, co z nás zbylo. Nebo je to úplně jinak a naopak se jim zastesklo po naší staré dobré planetě.

Zatřepu hlavou. Mně samotné znějí vlastní myšlenky velmi zmateně. Asi jsem si dala o sklenku víc, než obvykle snesu. Připadá mi, že slunce naši Lunu roztáčí v čím dál užších kruzích. Vlastně jsme všichni navyklí vzhlížet k Ala Luně, jak ji naše generace nazývá. Nová kolébka lidstva. Ti nejchytřejší z nás, kteří svým umem dokázali nemožné. Splněný sen lidstva. Osídlení Měsíce bylo nevyhnutelné. Vzhledem k přelidnění a globálnímu oteplování takřka jediná možná varianta. Prozatím. Je to jen první krok člověka k rozpínajícím se hvězdným drahám, řekl tehdy předseda legendární dvanáctky lord Sacher, nejmocnější muž dvou světů. Dvou světů páni a jejich technologie.

Předpoklady pozemských odborníků se ukázaly mylné. Soudilo se, že pozemská populace snižená o desítky procent se ekologicky i ekonomicky pozvedne. Omyl. Měsíčané

nás uvrhli o celé tisíciletí zpátky. Nechali nám tady po sobě jen chřipku. Nikdo neví, zda to byl cílený útok, nebo jen důsledek přírodních sil, odplata za zničení veškerého ekosystému. Inu, matka příroda je mocná čarodějka. Dnes na Zemi opět pěstujeme všechno co dřív a úrody jsou bohaté. Takže nikdo tu netrpí hladu, což je prozatím dobré.

Odvrátím hlavu od Ala Luny a vrátím se myšlenkami zpět na Zemi. Nepatřím k těm, kdo k její záři vzhlíží s úctou. Mám se snad obdivovat těm, kdo zahubili miliardy lidí? Ačkoli mnozí v tomto případě zastávají opačný názor. Bordel po předešlé populaci budou odklízet ještě mé děti. Tedy ne že bych nějaké plánovala mít. Pochybuji, že po mém posledním nešťastném vztahu jim někdy najdu otce.

Znovu zatřepu hlavou a do vlasů mi pronikne chladivý vítr. Moc přemýšlím.

Dnes přece slavíme závrtnou věc. Konečně jsme rozjeli všechny tři linky. Podle táty jsme v poměrně krátkém čase schopni otevřít další po celém světě. Jeho firma Wortex dodává na trh široký sortiment zboží od aut na naftu – skok o tisíc pět set let zpátky – přes vodní turbíny a vlastně veškeré potřebné produkty od bot až po nádobí. Pravda, poptávka je dnes poloviční. Ale umění obchodu se v naší rodině předává po generace. Čínská ekonomika se do masového přesunu na nový svět příliš nehrnula. Nejspíš také proto, že její produkce rýže byla a je velmi lehce schopná nakrmit půl kontinentu, kde je život ještě stále možný. Naše náhrady plastu jsou také z rýže, jak jinak. Stále mě udivuje, když tenhle materiál ponořím do vody, jak dokonale se dokáže rozpustit. Můj celoživotní sen se začíná plnit. Vyčistit planetu od plastu, té trpytivé peřiny, jež při úplňku pokrývá všechna pobřeží. Jako dítěti mi tenhle pohled připadal magický. Až mnohem

později mi došlo, jak velká je to katastrofa. Na tohle přišli mnozí už dávno, ještě před rokem 2000. Jen se to novým pochřípkovým megalomanům zrovna nehodilo do karet. Prostě dál pokračovali v tom, co už tu bylo, až do úplného konce. Že se všechny ekologické výzkumy zdržují o sto let, se vědělo už před chřipkou. Jenže peníze vládou světa a konzumující masy jsou předurčeny konzumovat dál. Lidská netečnost je bez hranic. Většinová společnost zbystřila, až když už na všechno bylo příliš pozdě. Ve škole nás o těchto časech učí jako o době probuzení. Spousta velkých společností zaměřila svou pozornost na Měsíc. První nebeské těleso, které jsme dokázali osídlit. Dnes se prý začíná kolonizovat i Mars. Má dva malé měsíce. Měsíčané je pomocí Teslova paprsku srazili k sobě. Vzniklo z toho něco jako mini slunce. Je malé a červené, ale Mars začal s umělým sluncem ožívat mnohem rychleji, než kdyby se spoléhal pouze na to naše společné. Protože to samo na rozmrazení nestačilo. V podstatě je na tom rudá planeta stejně jako naše stará Země, jen z opačné strany. Pomocí zrcadlových satelitů rozmrazili vodu, stejně jako kdysi na Měsíci. Mars tedy míří k rozkvětu. Úžasné. Roboti těží na Titanu a měsíce jiných plyných obrů jsou také velmi slibné. A tady je půl planety odsouzeno k zániku. Život tam kvůli vysoké teplotě již není možný. S odchodem mozků jsme nejspíš všichni, potomci těch, kdo se rozhodli zůstat, odsouzeni k záhubě. Ale ještě dlouho ne, možná máme dokonce dostatek času, abychom něco vymysleli. A naše stará dobrá Luna? Inu, začala naše lidi verbovat k přesídlení na Mars. Otcova společnost dostala nabídku k přesídlení hned s první martánskou lodí, která přiletěla pro vzorky. Váží si podnikavců, lidí, co nečekají s rukama v klíně. Dodnes nevím, proč se můj otec rozhodl, jak se

rozhodl. Možná také jeho poradci sázejí na jistotu. Lepší půl kontinentu na Zemi než nejistota na Marsu. Tady je alespoň většina míst zmapovaná. Ale může v tom být ještě něco jiného. Co když Měsíčané jednoduše lžou? Třeba je podrobení si Marsu pouhá propaganda? Kdo z nás může doopravdy říct, co je pravda, a co holý výmysl? A proč tu dnes verbují lidi na Mars? Co nás tam vlastně doopravdy čeká? Vždyť jejich předci nám tady po sobě nezanechali nic než zkázu. Dá se jim vůbec věřit? Tohle město bývala jejich kolébka – kolébka velkých peněz. Po uvolnění trhu se největší čínské korporace zaměřily právě sem.

„Dívej se radši pod nohy než na nebe. To, co je nahoře, je nejisté.“

Jak příznačně řečeno. Hans by si s mým otcem v tomhle nejspíš nerozuměl. Ačkoli táta je novými technologiemi přímo posedlý. Miluje techniku, umělou inteligenci a recept na dlouhověkost, kmenové buňky. Lehké nano plachetnice. Touží obchodovat. Vrátit naší planetě ztracený lesk bez katastrofických scénářů. Hans se netají tím, že Měsíc má zájem obchodovat. To je asi tak všechno, co o něm z těch několika rozhovorů, které jsme spolu vedli, vím. Jinak je pro mne stále záhadou. Muž, který o sobě nikdy nepochybuje. Ale také nechce, aby mu někdo viděl do karet. Stále se nemůžu zbavit pocitu, že za vším jeho zájmem se skrývá něco nekalého.

Chytí mě kolem pasu a přeneseme mě přes úzkou lávku. Nohy mi volně visí nad uměle vytvořeným potokem. Když mě na druhém břehu postaví na zem, konečně se rozhlédnu. I ve svitu měsíce jasně rozeznám dobře udržovaný park. Okrasné záhony, bludiště a fontány. Za tím vším je plot a výhled na město pod námi. Po mé pravici se cesta stáčí dál kolem plotu. Myslím, že je tam komplex

budov. Nadechnu se, abych se zeptala, co je tam dole, ale on mě zarazí. „Mlč, dívej se.“ Vezme mě za ruku. Pod sebou rozeznávám obchodní centrum, byznys komplex, náměstí se sochou velkého bílého lva. Symbol síly a prosperity. Tohle už je také minulost, dokonce i světla tam dole pohasínají. Všude a na všem se šetří a je to vidět i odsud shora. Zadívám se dál a vím, že tam, ponořená ve stínu, je průmyslová čtvrť. Někde v dálavách pak tuším černé moře. Představuju si, jak se za svitu měsíce jeho vody třpytí a blýskají lidským odpadem. Důvěrně známý pohled, který nikdy nezklame. Ale to se do několika málo let změní. Teď už ano.

Hans mlčí a já se zachvěju chladem. Sundá si sako a přehodí mi ho přes ramena. Vdechuju jeho vůni a tetelím se blahem. Je až s podivem, jak uvolněně se dnes večer vedle něj cítím. Možná mi něco nasypal do pití – a možná je to tím, že jsem konečně šťastná? Po všech těch neúspěších a prohrách přišlo první malé vítězství. Vždyť s posledními vesmírnými loděmi odletěli všichni inženýři, konstruktéři, mechanici. Hans se na mě náhle usměje. Je to zvláštní úsměv. Připomíná kocoura, co právě smlsnul smetanu. Kontrolky v mé hlavě se červeně rozsvítí. Snažím se ten záblesk ostražitosti vytěsnit. Jsem šťastná a líná. Nechci žádné stíny a pochybnosti. Nerozumím dnes sama sobě. Vždyť je to tentýž člověk, kterého jsem téměř nenáviděla. Vstoupil na můj píseček a začal si na něm drze stavět svoje bábovičky. „Proč jsi mě sem vlastně přivedl?“ vypadne ze mě dřív, než si svou otázku stačím promyslet. Založí si ruce na vypracovaném hrudníku a chvíli se na mě z té výšky dívá nečitelným pohledem. Náhle si uvědomím, že nikdo netuší, kam jsem se vytratila, a sotva metr ode mě je skalní sráz, ohraničený jen nízkým plotem. Najednou

vidím svou situaci střízlivýma očima. Srdce mi buší a v krku mám nepříjemné sucho. Jak jen se mi mohla tahle situace ještě před minutou jevit jako romantika? Tohle místo mi z mnoha důvodů začíná připadat jako past. Nápor větru mi zvedne vlasy na zátylku, až mě zamrazí. Je to jako varování. Začnu se otáčet k odchodu, když vtom znovu promluví. „Dostal jsem nabídku...“ Zaváhá, jako by si chtěl rozmyslet, zda má vůbec pokračovat. Mlčím, rozhodně mu nehodlám tuhle situaci nijak ulehčit. Ať už mu nabídl kdokoli cokoli, náš výzkum patří Wortexu. Je blázen, pokud si myslí, že může kšeftovat s naším know-how nebo co má ve vlastně v úmyslu. Jsme jen placené figurky na šachovnici společnosti W. A navíc... „Copak už nemají na Ala Luně všechno, co zmizelo s prvními loděmi?“ opáčím škodolibě. V duchu uvažuju, co asi má ve skutečnosti v plánu. Pak mi to dojde. „Mars.“ Na Mars tady lidi verbují dnes a denně, pomocí rozhlasu i letáků, které se válejí všude po ulicích. Znovu mě zamrazí na zátylku. On přišel naverbovat *mě*. Víím to, cítím to tak zřetelně, jako bych si to přečetla v jeho hlavě. Za svitu luny to dokážu vyčíst z jeho pohledu. Mars je v plenkách. Možná potřebují dobrodruhy ze Země, kteří prodají vlastní kůži. Tam, kam pouhým okem nedohlédneš, se vším teprve začínají. Výroba na Zemi je vyjde o dost levněji, ať už jde o cokoli. V pozemské historii vždycky vyspělejší státy vykořisťovaly ty chudší. Takže stejný scénář teď bude mít meziplanetární měřítko? Zvednu hlavu a zadívám se na zářící kouli Měsíce. Mlčí, nic neprozrazuje. Hans si povzdechne a strčí ruce do kapes. Sundám si z ramen jeho sako a podám mu ho. Pak se beze slova otočím a rozběhnu se zpět k domu. V hlavě mám guláš a pořádný vztek sama na sebe. Ten parchant. Tak teď už víím, kdo nám tu veš strčil do kožichu. Dveře

jsou zavřené, a tak potupně stojím na zápraží a čekám, až mi ten alalunský poskok přijde otevřít. Upřeně civím před sebe, když zaslechnu jeho blížící se kroky. Slyším, jak vyťukává přístupový kód. Schody беру po dvou, ani se neohlédnu. K uším mi doléhá hudba a smích, no jasně, dnešek je náš velký úspěch. Ale těch, kdo chtějí porcovat koláč, je tu víc, než kdokoli z nás tuší. Káčko a jeho bratři mě pozorují nehybným pohledem. Sakra, dokud mi nalévali, byla jsem s nimi v pohodě. Teď ve mně budí hrůzu. O tomhle si musím promluvit s tátou. Nerozumím tomu.

KENJI KCHANG. ZEMĚ. ROK 3380

„Máte něco k proclení?“

Pouze zakroutím hlavou.

Poslední dny jsem se ostatních stranila. Všichni toho drzého Němce respektují. Jak jen mohou být tak lehkovážní? Kolik z nich nejspíš touží zmizet s jednou z těch obchodních lodí, co sem přilétají každých šest měsíců, aby sebraly vzorky půdy a vody po chřipce? Tehdy, když vypukla a nastalo masové vymírání lidské populace, všichni věřili, že je to metla, která vznikla v laboratoři. Metla, která měla smést z povrchu planety přemnoženou lidskou populaci. Bylo dokázáno, že za globální oteplování jsou skutečně zodpovědní lidé. Konzum, který nikdo nedokázal zastavit. Zůstává jen otázka, kdo měl tak obrovskou moc, aby dokázal vir smrtelné chřipky roznést po celé planetě. Já osobně si myslím, že pokud bude mít každý člověk na planetě možnost schovat se do stínu stromu, je to v pohodě. Ve škole nám promítali chaotické zprávy a prohlášení některých zemí. Bylo to hrozné. Masové hroby, rabování, policejní zásahy. Potom, v konečné fázi chřipky, už nefungovalo nic. Zdravotnictví selhalo hned v první fázi epidemie. Zdravotní personál podlehl nákaze mezi prvními, přestože ministerstva zdravotnictví až do poslední chvíle prohlašovala, že je vše pod kontrolou, že se úspěšně vyvíjí nová vakcína. Vyvinulo se jich hodně, jenže nefungovaly. Naši generaci učili, že ti, kdo za nákazu

nesou odpovědnost, jsou na Měsíci, dnes možná na Marsu, nebo na jednom z těch uzavřených míst na Zemi, jako je Zlatá kolébka lidstva. Slyšela jsem všechny ty mýty o dlouhověkých, kteří mají pleť tak jemnou, že za denního světla nemohou vycházet ven. Zvlášť v Burgasu se o nich vyprávějí neuvěřitelné pověry téměř v každé hospůdce.

V posledním desetiletí třiatřicátého století se svět do těchto mýtů úplně zbláznil. Psaly se o nich knihy a točily filmy. Peníze se v každé době vydělávají na všem. Říká se tomu byznys.

Moje rodina jsou samí byznysmeni. Já jsem byznysmenka. Ale jen se snažíme být praktičtí. Na Zemi nám toho chybí opravdu hodně. Peníze se znovu začaly razit, až když Wortex a jiné společnosti pochopily, že výměnný obchod je znovu pasé. Ano, začínáme se konečně vyhrabávat z těch největších sraček. Jsme první generace po chřipce, která se na ni již dívá očima historiků. Pro mě je tohle všechno strašidelné, avšak už natolik vzdálené, že se mě to zase tak moc nedotýká. Můj otec se narodil v jedné z čínských kolonií, které dokázaly obnovit první vodní elektrárny a osít první rýžová pole. Strašně ráda jsem jako dítě poslouchala, jak to bylo všechno úžasné. Ta lidská pospolitost. Lidský um a touha nahradit ztracený trh a obnovit meziměstskou infrastrukturu. Potom, když táta skončil školu, začal shánět šikovné lidi, kteří se stihli naučit řemeslu.

Nejdříve se specializoval na černý trh. Svázeli do malého skladu všechny věci, které přeživší nestihly vyrabovat. Později založil společnost Wortex, která dokázala zaplnovat díry na trhu oficiálně. Vyráběla věci, kterých byl nedostatek. Viděl, jak startují první letadla, jak přistávají první hvězdné kapsle z Měsíce a z Marsu, aby nabraly

vzorky. Odmítal přesídlení na Mars, který hned poté, co jejích vědci potvrdili bezpečnost planety Země, začal shánět řemeslníky a podnikavce všeho druhu. Táta tehdy zažíval obrovský rozmach a prosperitu. Podepsal s Alalunskou společností první smlouvy o vzájemné spolupráci.

Miluje to tady, cítí se tu doma, stejně jako já. Jenže on chce na rozdíl ode mě všechno hned. Chce se toho ještě dožít. Spatřit to na vlastní oči. Jedna část mne mu rozumí, druhá se toho naopak děsí.

Po příletu se rozhlédnu po malém letišti, jestli někde neuvidím otcova řidiče.

Rozhodla jsem se navštívit rodinu, téměř po pěti letech, z jednoho prostého důvodu: Hans mě prostě vyšachoval a já potřebuju vědět, kdo z Wortexu v tom má prsty. Otec? Pak chci vědět proč. Samozřejmě už jsem s ním hned druhý den po Hansově nárazce vedla dlouhý rozhovor. „Všeho nech a přileť domů. Tohle je velmi zajímavé...“ Pak se spojení jako vždycky přerušilo. V Burgasu je vedení zastaralé, navíc ty silné větry od moře, škoda nad tím přemýšlet. Znovu se rozhlédnu. Žádné auto, které bych si mohla najmout, nikde nevidím. Letiště starého Pekingu je jen zaprášená pláň obehnaná plotem. Lidí, co si mohou dovolit letenku, je i po tolika generacích stále jen hrstka. Sundám si brýle a zvědavě se zahledím na přistávající dvouplošník. Zajede do otevřeného hangáru a já netrpělivě sleduju muže v pracovní kombinéze, jak zvolna kráčí k zaparkované dodávce. Jestli na mě táta zapomněl, ráda bych se dostala domů za světla. Drze si stoupnu před rozjíždějící se auto a zvednu palec vzhůru. „Promiňte prosím. Nejedete náhodou směrem k Novému Pekingu?“ zeptám se s tím nejširším úsměvem, jakého jsem schopná. Muž za volantem jen mlčky přikývne a otevře dveře u spolujezdce. Na moment mě napadne,

že možná dost riskuju. Kdybych se vrátila zpátky do terminálu, třeba by telefonní spojení fungovalo. Sednout do zaprášené dodávky k úplně cizímu chlapovi je i na mě dost nezodpovědné. „Máte štěstí, mířím tím směrem,“ obdaří mě tím nejširším úsměvem, který dalece předčí i ten můj. Usmívá se pod vousy tak očividně, že mi to celé okamžitě dojde. Pak to na palubě zaskřípe a já z vysílačky uslyším tátův hlas. Do očí mi vhrknou slzy dojetí.

„Jue-se-fú?“

„Už ti ji vezu. Zrovna přemýšlela o tom, jaká je škoda, že už si kriminální oddělení naší policie nevede kartotéku DNA. Prostě si mě stopla. Odvážná holka,“ řekne vousáč dřív, než se stačím nadechnout. Pak začne ve vysílačce praskat a spojení se přeruší. „Zatracené vrtné doly. Ty pískové vánice jsou pohroma pro všechny. Ale aspoň tatka ví, že jste v dobrých rukou,“ rozchechtá se s téměř dětskou radostí. Jeho veselí je tak nakažlivé, že se úlevou rozesměju také.

„Pracujete pro otce?“ zeptám se, abych odlehčila atmosféru. Je možné, že Josef skutečně čte myšlenky, nebo je přinejmenším hypersenzitivní.

„Něco takového,“ pronese tak dvojsmyslně, že přemýšlím, na kterou z těch otázek mi vlastně odpovídá. Doufám, že na tu, co jsem vyslovila nahlas.

Cesta k Novému Pekingu je v tak špatném stavu, že to s námi hází ze strany na stranu. V duchu zvažuju, jestli těch dvě stě kilometrů přežiju bez bolavých zad. Tráva kolem je suchá a sem tam roste pár zakrnělých keříků. „Tak blízko k dolům se zeleni moc nedaří,“ poznamená Josef zamýšleně. Po pár kilometrech ale k mému překvapení vjedeme na zbrusu novou silnici. „Možná až přiletíte příště, bude z letiště jezdit autobusová linka. Malé pokroky lepší než žádné,“ pronese hrdě a šibalsky na mě mrkne. Napadne

